

vsakdanjost pred menoj, si vedel v tišini sobe, medtem ko je zunaj tiho naletavalo in naletavalo, debeli kosmi, tako bajno skozi prostranstva, tako mrzlo in mehko v samoti, da še tistih nekaj šopov trave in grmičja utihne, da še kamni onemijo, da še list brezšumno vztrepeče in se odrta z veje in pada počasi, počasneje od snežink v brezvetrje, in torej nič več boleti, nič boleti v prsih in lahnem skaljenem odmiranju vase, sonce je šlo spat za goro, ptice so šle spat, otroci že spijo kot v obljubljeni deželi, spijo z rokami nad glavo, spijo pri mami, in vedel si očetovsko, tudi tvoj sinko diha v polmraku, na postelji, kjer so obležale igrače, plišasti medvedek in gumi-jasti mikimiško, spi sinko ob mami, ki je v sanjah potegnila odejo čez posteljni rob in leži v nočni srajci kakor trepetavo bitje, vedel si, nisi šepetal v prvi sneg, obstal si ob oknu in zrl ven v brezglasni mrak in v tiho naletavanje, jutri boš kidal prvi sneg pred pragom . . .

Jutri boš oblekel sina in bosta šla v vrtec, fantič bo v škorenjcih tekal po potki, ušel bo med grmičje, kar naj, v drobno pest bo stisnil prvi sneg in bo lizal, le da se mu ne zanohti, ti pa boš govoril nekaj o božji moki, ki se je presegala z rešeta neba, pogovarjala se bosta s siničko na drobni vejici, zima bo prikimala, sinička bo odčebljala svoj ci ci do, ci ci do, svetlooka bo prhnila v zrak med veje, že je ni več, ni več, tako lahnó bo zjutraj, lahnó v prvem snegu, ko še ni vsaka hiša vkovana v led ne drevje pod žledom, kako zlatolas bo smeh kodravčka, kako pravljичno vesoljen, nedolžen vse tako si vedel že v nočni pozni uri, ko si stal ob oknu in gledal žalostno drevje zunaj, ko si pričakoval v sebi nekaj bleščečega kot prvi sneg in kristalni molk tudi v daljnem lastnem otroštvu.

Raztrganine

Slavko
Kvas

HAIKU

1 Prihajajoča samota
oreh podzemlja
rože na grobu.

2 Navček kliče zvonove
veter ugaša
solza na oknu kameni.

- 3 Te poti so tihotne
krste zelenijo
sveče v rokah.
- 4 Kapelice molčijo
jok na travniku
rosa, kaplja sna.
- 5 Sonce nad grobom leži
utrinek zvezde
luščina luno razjeda.
- 6 Cerkovnik kliče luč
na stenah apno
v belino gre glas.
- 7 Nikjer ni konca steze
vzpenja in dviga se
rojstvo v smrt.
- 8 V vodnjaku krik ptice
na verigi sedi
bodica telesnega prahu.
- 9 Brezkožno telo je
barvna slepota
pesem nima senc.
- 10 Kaplje posušenih trav
se sončijo
na jutru morskih gozdov.
- 11 V zidnem kotu
belina suhih rož
z njimi kristus IHS.
- 12 Razlit vrč vina
na prt u rdečica
obiralcev trte.
- 13 Žaba skoči v vodo
razbito ogledalo
lomi sončne žarke.
- 14 Črke zvezd letijo
iz globine sveta
skrita rimska cesta.
- 15 Zaprte ulice
trepetajo na
polknicah padajočih stopnic.
- 16 Potopljene skrivnosti
škilijo iz lubja
jasnovidnosti neba.
- 17 Z lopato išče seme
rojstvo življenja
prhka prst v ustih.
- 18 Ribje luskinе
lepijo svoje liste
v školjčne žarke.
- 19 Vataste sanje, med prsti
klavirska tipka
porcelanasto telo.
- 20 Na glinasti posodi
mahovnjak časa
v njem roža cvete.
- 21 Nevidnež gre v mesto
kot otrok hodi
po nebesnem kometu.
- 22 Po hodniku kopita konj
udarec teme
svetloba sonca razblini.
- 23 Obraz gori v igri
iščoča telesa
deske lomijo.
- 24 Gibljive slike noči
polzijo v strast
objemajočih oči.

- 25 Prišla, si prišla
senca na sonce
oči slepijo pogled.
- 26 Pijana grla kličejo
kozarce strasti
razpočena devica.
- 27 Vzpenjajoči zvok, išče
glas tiste nižine,
ki v jutru umira.
- 28 Deževne kaplje na strehi
mravljinca samote
pletejo gnezdo na steni.
- 29 Kruh je v drobtinah
mleko je zanič
otrok joka za dnem.
- 30 Orumenelo listje
drevesje rodi
zakrita dekleta.
- 31 Naj bi bil samo pesnik
življenje iščem
poezija ga rodi.
- 32 Deske, igra na sceni
prepričuješ ljudi
lažeš sam sebi.
- 33 Na stolu senca sedi
čudne misli
krivijo hrbtenico.
- 34 Reka kameni vodne
kaplje v strugi
ledena skorja.
- 35 Ptiči v gnezdu želja
frfotanje miru
bele črte na nebu.
- 36 Slikar pred platnom
črna barva
v zraku izliv beline.
- 37 Pajčevina, na steklu
polzeči dan
mavrica na nebu.
- 38 Jabolka na omari
vonj v sobi
v kotu mišji drekci.